

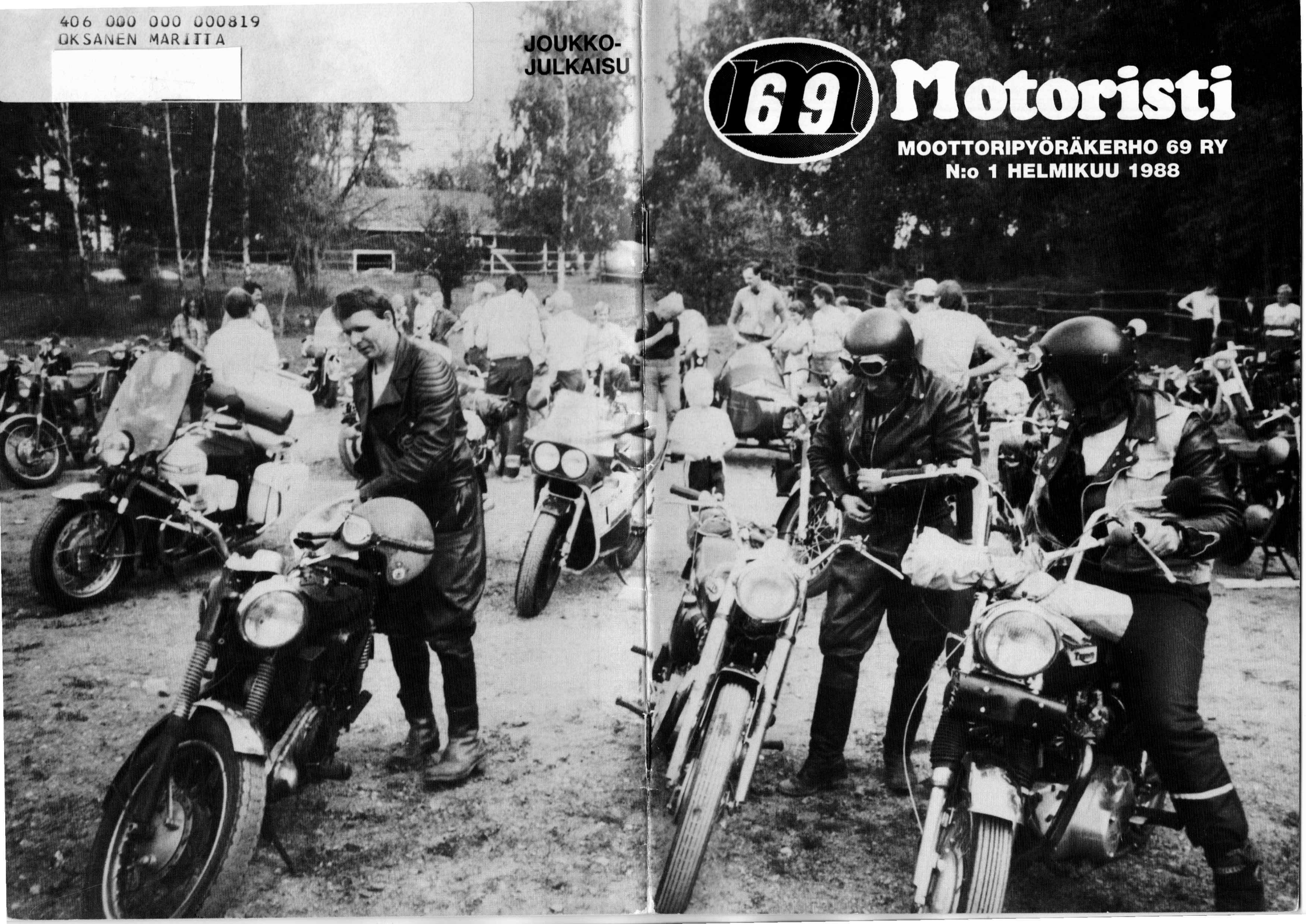
406 000 000 000819
OKSANEN MARITTA

JOUKKO-
JULKAISU

Motoristi

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY
N:o 1 HELMIKUU 1988

KONTIORALLI -88

Ensi kesän Kontion maksulaput postitetaan kerholaisille toukokuussa. Kannattaa muuten maksaa määräaikana, koska jälki-ilmoittautuneilta tullaan perimään 30 markan suuruinen "sakkoraha"...

Terveisin "duunarit"

KONTIORALLI -88

Saatavana englannin- ja saksankielisiä Kontiorallin lentolehtisiä postitettavaksi ulkolaisille motoristiyhdistyksille. Soitelkaa!

916-83803 / Kekku

N:o 1 helmikuu 1988. 19. vuosikerta
Ilmestyy: helmi-, huhti-, kesä-, elo-,
loka- ja joulukuussa.
Julkaisija: MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y.
Jaetaan ilmaiseksi kaikille Moottoripyöräkerho 69 r.y.:n
jäsenille.

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y.: hallitus

Puheenjohtaja
Urpo Vaahtera
Maratonkuja 6 A 1
01280 Vantaa
Puh. k. 90-302 391

Varapuheenjohtaja
Pekka Kuoppala
Yrttimaantie 19
00730 Helsinki
Puh. k. 90-365 107
klo 18.00—20.00

Kassanhoitaja
Veli-Matti Kaipainen
Jalavatie 5 A 6
00270 Helsinki
Puh. k. 90-412 492

Varajäsenet
Guy Wikström (NMR)
Virkatie 2
01510 Vantaa
Puh. k. 90-821 358

Vesa Viertola
Perkiöntie B 1
60550 Nurmo
puh. 964-144 337

Timo Ylä-Mononen (EAK)
Ylimännynkatu 32 A
33580 Tampere
Puh. t. 931-345 66

Erkki Ahola
Koskelankatu 44
35800 Mänttä
Puh. k. 934-494 65

Kerhotavaramyynti
Hannu Impola
Vanhan Sepän tie 11 as 5
03100 Nummela
Puh. k. 913-24357

Kerhoisäntä
Jouni Valkeejärvi
Satamatie 1
35700 Vilppula
Puh. k. 934-446 32

Sihteeri Jäsenasiat
Hanna Kinnunen
Koudantie 15 B
00760 Helsinki
Puh. k. 90-381 373

Päätoimittaja
Aki Oura
Untamontie 1 B 13
00610 Helsinki
Puh. t. 931-113 366
k. 90-798 269

Toimitussihteeri
Anna-Liisa Kuoppala
Käsityöläisenkatu 25 F 59
00750 Helsinki

Toimittajat
Eero Mikkola
36160 Siitama

Jussi Pursiainen
28680 Pori
Paarnoori

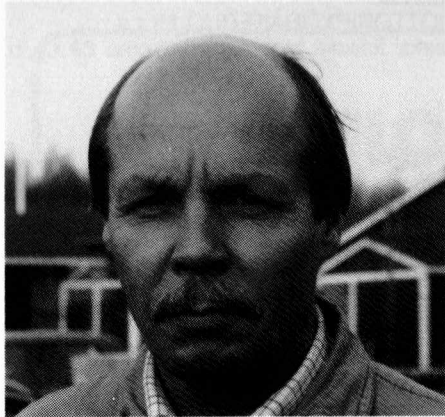
Maarit Seppälä
Orivedenkatu 8 C 61
33720 Tampere

Petri Lindgren
Ahmoon kylä
03620 Karkkila

Kerhon postisiirtotili
numero 426 781-0

SEURAAVAN NUMERON JUTUT 15.3.1988

PÄÄTOIMITTAJAN PALSTA

Välivapaita

Puheenjohtaja luovutti vuoden alkaessa palstansa vaihteeksi minun käyttööni, joten naputtelen haja-ajatuksia kuin välivapaaksi talvi-iltojen lukijoille.

MP 88 oli mukava kokemus. Väkeä kävi odotettua enemmän ja kerhomme osasto oli hyvällä paikalla. Jäsenistö kävi kiitettävästi moikkaamassa, mutta myös uusia jäseniä saimme mukavasti. En nyt tarkkoja lukuja tiedä, mutta jo liittyneiden lisäksi saamme varmasti myöhemmin postia niiltä, joille jaoimme tietoa esitteen ja Motoristin muodossa. Kaiken kaikkiaan osastomme varmasti lunasti odotukset, sillä myyntituotot korvaavat kustannuksia ja olimme näytillä juuri sille kohderyhmälle, joka moottoripyöräilyä harrastaa eikä kuitenkaan vielä meistä tiedä. Ekbladın Kajın video-ohjelma pyöri monitorissa ja etenkin Pystymetsä ja Talviralli-osuudet pysäyttivät ohikulkijoita ja virittivät keskustelua. Sitähän me messuilla halusimmekin.

x x x x

Päätoimittaja on valitettavan kaukana kentältä, kun en ole ehtinyt edes kaikkiin hallituksen kokouksiin saatikka kokoontumisiin. Niinpä kuulen hyvin vähän ja harvoin mitään lehden asioista lukijoiden palautteena. Avustajat toki muistavat aina lähettessään juttujaan, mutta rivilukijoiden kantoja ei yleensä kuule. Nyt kuitenkin on pientä kohinaa tullut korviini, ja niinpä vastailen ja ajattelen ääneen.

x x x x

On pohdittu, miksi lehti ei ilmesty luvattuina ajankohtina. Olen kyllä sitä mieltä, että luvattuina kuukausina on lehti painosta valmistunut, mutta saatan olla väärässä. Joka tapauksessa väitän, että pyrkimys on luvattuina kuukausina saada lehti jäsenille. Minun osuuteni loppuu painotyön tultua valmiiksi ja sen jälkeen talkoilla joukko jäseniämme postittaa n. 1650 kappaletta lehteä. Siinä operaatioissa saattaa kuluu sen verran aikaa, että postiluukku jäsenen kotona tosiaan kolahtaa seuraavan kuukauden puolella. Tämän enempää en asiaan osaa selvitystä antaa. Luvattuina kuukausina on pyrittävä ilmestyminen takaamaan mm. kokoontumisilmoitusten yms. ajan-

kohtiin sidottujen tietojen välittämiseksi. Muuten olen sitä mieltä, että tämä on talkoilla syntyvä jäsenlehti, joka ei ole koskaan tarkoitettukaan ilmestyväksi kuin päivä- tai aikakauslehdet. Jos siihen pyritään, on palkattava väkeä töitä tekemään.

x x x x

Toisena keskustelun aiheena on ollut lehden kuivuus ja juttujen vähyyden (?) ongelma. Ilmestymiskertojen vähentämistä on ehdotettu. En ota asiaan kantaa, mutta kokoontumisilmoitukset ja muut vastaavat eivät varmasti silloin ehtisi lehden kautta edes nykyisessä määrin. Sivumäärä vähenisi ja ehkäpä lehden jatkuvuus voisi olla vaarassa. Joku on aikanaan kuuden numeron määrän suunnitellut, vuosikokouksen kai pitäisi muutoksesta päättää, jos sitä joku nyt tosissaan ehdottaa. Tuosta kuivuudesta olen tietysti jäävi sanomaan mitään. Totean vain, että Motoristi on MP 69:n jäsenlehti, jonka on tarkoitus syntyä jäsenistön itsensä tekemänä ja juttuilemana kuin myös kuvaamana. Toimituksen työ on koota em. aineistosta numerot ja välittää täten jäsenten anti koko porukalle. Jos tämä ajatus on väärin ymmärretty, niin toimitus ei kuivuuden kritiikkiä itseensä ota. Me emme kirjoita juttuja emmekä tilaa niitä emmekä edes paljon halua saamiimme puuttua, mitä nyt pilkkuja ja kieli-virheitä voimme vähän hioa. Jäsenistö on siis ilmeisesti kuivaa ja kuvat värittömiä ja niin edelleen. Keskustelkaa asioista Motoristin palstoilla älkääkää nurkissa nyrkkiä taskuissa puristellen. Kyllä nämä palstat on ainoa oikea foorumi keskustella tämän yhteisen yhdistyksemme kaikesta toiminnasta ja Motoristin tarkoitus on olla jäsenistön lehti jäsenistön ehdoilla. Hehän maksavat jäsenmaksuilla ainakin osan lehden painatuksen ja postituksen kuluista. Minä takaan, että jutut julkaistaan ja keskusteluun otetaan kantaa myös toimituksen puolelta, eikä ideoita juttujen syntymiseksi suinkaan ole liikaa tarjottu. Talvi-illat ovat hyvä ajanjakso rävyttää tekstiä meille kaikille...

x x x x

Kouvolan jäsenistömme, joka jatkaa kerhomme syntysijojen alueella aktiivista toimintaansa, on perustanut oman yhdistyksen Road Runners MC Kouvola ry. Vetäjinä toimivat Jari Säyriö, Juha Kalenius, Ari Lekander, Jouni Ahola, Tuija Jaakkola ja Jarmo Koste muista puhumattakaan. Joukko julkaisee omaa lehteään suunnitelmien mukaan 12 kertaa vuodessa ja muuta toimintaa sen lisäksi Tornionmäen uusissa kerhotiloissa, jotka Kouvolan kaupunki kerholle luovutti käyttöön. Onnea vain ja pitäkää MP 69 henki mukana touhuissanne.

x x x x

Tässä sitä taisi sanottavat olla tällä kertaa. Mitähän sitä keksitään ensi kerralla, sen luette toivottavasti huhtikuussa. Silloin on jo pyörä paanalla ainakin minulla,

väittää Aki

POSITION SYYSKOLEAT II

eli kokoontuminen Himmerkissä 12.-13.9.1987

Syksy saa jälleen vallan. Kesä ja kesän ajelut ovat takana – vain muistot pyörivät mielessä motoristeilla, jotka taivalsivat pitkienkin matkojen takaa Posiolle, Himmerkin lomakeskukseen viettämään rattoisaa viikonloppua 12.-13.9. POSITION SYYSKOLEAT oli kokoontumisajo, joka järjestettiin NAPAPIIRIN MOOTTORIPYÖRÄILIJÄT Ry:n toimesta nyt toisen kerran.

Virallisloueinen varaslähtö

Starttasin pyöräni Oulussa n. klo 15.45 perjantai-iltapäivällä. Olin saanut muutaman tunnin vapaata työstäni, joten olin ehtinyt vaihtaa uuden takarenkään kulkuneuvooni aikaisemmin päivällä.

Ilma oli hiukan sateinen – tietty. Eipä tehnyt tämäkään viikonloppu poikkeusta kuluva ajokauden aikaisempiin viikonloppuihin. Mutta sää ei tunnetusti juuri vaikuta minun lähtemisiini. Kun olin tehnyt itselleni selväksi, että jonnekin olin lähdössä, ei pieni vesisade enää lähtöä estänyt. Ei varsinkaan nyt, kun olin kokoontumisen yksi järjestäviä henkilöitä.

Vajaan tunnin ajon jälkeen pysähdyin Pudasjärvellä KOILLISSPORTISSA ja tankkasin ajopelin 99 oktaanisella ja itseni Italian padalla. Ruoka oli hyvää ja polttoainetta sain riittävästi. Palan painikkeeksi vielä kuppi kahvia ja matka saattoi jatkua. Matkaa Posiolle olisi vielä n. 140 km. Pudasjärveltä lähdin n. klo 17.10.

Ruska-aika oli koittanut. Sen havaitsi jo selvästi hiukan ennen Taivalkoskea. Eipä ole Taivalkoski kovin paljoa Oulun

korkeutta ylempänä, mutta värien muutoksen luonnossa huomasi selvästi.

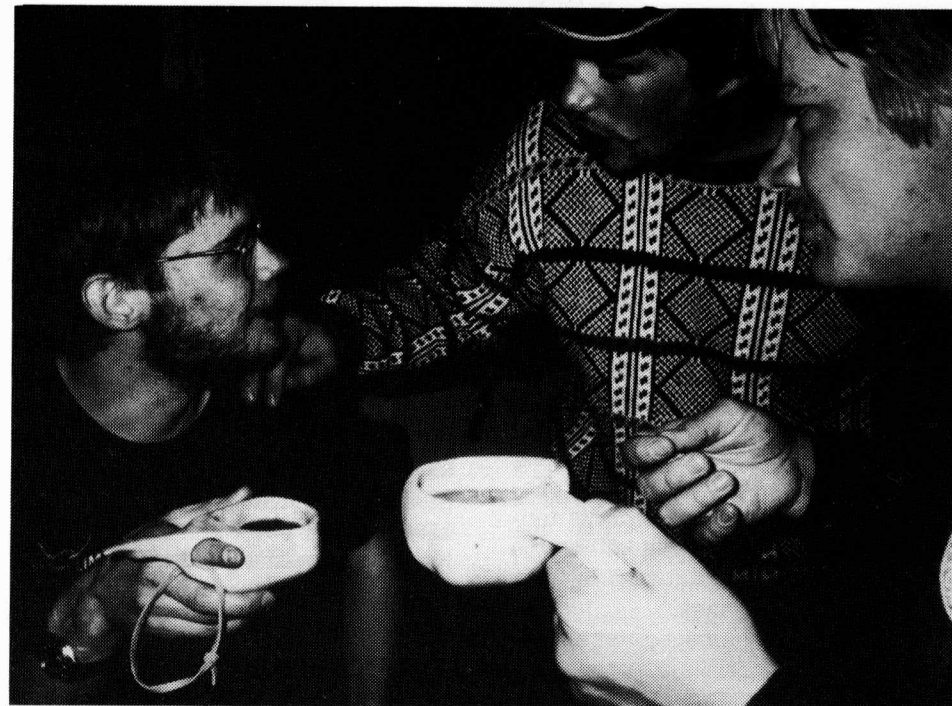
Harmissani kiroilin kypäräni sisässä, kun olin unohtanut ostaa filmiä kameranani. No, ehkäpä ensi vuonna muistaisin tämänvuotisen unohduksen hyvässä ajoin ennen lähtöä.

Perillä klo 18.45 – kerrankin ensimmäisenä!

Himmerkin lomakeskus sijaitsee n. seitsemän kilometriä Posiolta Kuusamon suuntaan. Paikka on hyvin luonnonkaunis. Siksiköhän allekirjoittanut vuosi toisensa jälkeen halajaa nk. »HIMMERKIN AJOIHIN«. Ensikosketuksen paikkaan koin vuonna -80, käydessäni Posion kevätajoissa, jonka MP 69 järjestää pohjoisen motoristeille.

Ehkäpä paikan kaunis ja rauhallinen ympäristö teki tuolloin niin voimakkaan vaikutuksen minuun, että vuotuiset kaksi vierailua (KEVÄÄLLÄ JA SYKSYLLÄ) tuntuvat suorastaan välttämättömiltä.

Saavuvin Himmerkiin ensimmäisenä. Eivät edes »KEMIJÄRVEN HURJAPÄÄT« olleet ehtineet vielä paikalle. Outoa.

Illanviettoa pikkutunneille

Asetuin taloksi mökkiin n:o 11. Kevätajoissa vakiomökkini oli tavallisesti n:o 14, mutta oletettavasti nyt ei paikalle ilmaantuisi kuin 30-40 henkeä, joten ns. alamökit tulisivat asutetuiksi aivan kohtuudella.

Himmerkin isäntä Sauli Sirniö, motoristi hänkin, tarjosi tervetuliaiskahvit. Niitä juodessamme Arstion Ritva ja Atso saapuivat paikalle. »No, eipähän tarvitsisi olla ainoa osanottaja ensimmäisenä yönä«, muistan tuumineeni.

Sauli kysyi, josko haluaisimme saunoa alueen uudessa saunassa jo heti perjantaina. Sehän sopi mainiosti. Saisimme etuoikeutetun aseman testata juhannukseksi valmistuneen hirsisaunan. Hienoa!

Sauna olikin aivan luksus-luokkaa. Suurikokoinen hirsirakennus käsitti kaksi saunaa tilavine pukuhuoneineen ja terasseineen. Pesuhuoneissa oli kolme suihkua ja löylyosastoon mahtui n. 20 henkilöä kivuttomasti. Eipä ihme, että rakennuskolossi olikin tullut maksamaaan hyvän omakotitalon hinnan. Mutta kyllä kelpasi kylpeä!

Palatessamme saunareissulta huomaisimme, että motoristeja oli saapunut lisää. Isokosken Pekka Oulusta ja NMP:n ns. »KARAVANARI-OSASTO« oli saapunut juuri. Tuomikosken Eero ja JONTTELI eli Jouni Kaija vetävät mp-perävaunuja ja ovat NMP:n kuljetusjoukkue suuremmissa tapahtumissa. Näyttikkin siis siltä, että väkeä tulisi jo perjantainksi ihan mukavasti.

Myöhemmin illalla saapui vielä motoristeja Kuusamosta, joten viimevuotinen kävijämäärä näytti jo nyt ylittyvän. Iltaa vietettiin jo perinteisesti kuulumisia vaihdellen ja makkaranpaistoa harastaen. Juttua tuntui riittävän oikein mukavasti, sillä kello ehti vierähtää aamuneljänsä, ennenkuin kömmin yöpuulle lavitsalleni, mökin yläparvelle.

Lauantai 12.9.

Koskapa edellisenä yönä tuli valvottua, maistui uni niin, että heräilin vasta klo 11:n maissa. Tuomikosken Eero (se NMP:n puheenjohtaja) ja Jontteli olivat käyneet jo aamunvarhaisella virittelemässä NMP:n lipun alueen portin tuntuun. Taisihan siellä olla kerhomme sponsorin, erään vakuutusyhtiön lippu niin ikään hulmuamassa.

Katselimme ja tuumiskelimme, paljonko tulisi osanottajia tänänsyysiseen tapahtumaan. Itse olin veikkaillut noin 30-40 henkeä. Sääkään ei saisi olla esteenä, sillä ainakin Posiolla pyssytteli ilma puolipilvisenä.

Kävimme kaimani, Isokosken Pekan, kanssa pizzalla Posion keskustassa. Eipä näkynyt vielä Ivalon tai Kemijärven »pääpiruja« tulevaksi. Palasimme Himmerkiin valmistelemaan illan kilpailuja. Niissä koitoksissa punnittaisiin näppärin ja nopein motoristi. Myös pitkämatkalaiset saisivat osansa palkintopotista.

40 henkeä – kyllä vaan

Iltapäivän kuluessa saapuivat motoristit läheltä ja kaukaa. Eräitä »peruskasvoja« olin odotellut saapuvaksi jo perjantaina, mutta erinäisten (?) syiden vuoksi lähtö heillä oli jäänyt lauantaihin. Vasalan Olli Ivalosta – JÄNKHÄ-MOTORISTIEN puheenjohtaja, Jaakko

Pöykiö – Herra ties – monenko mp-kerhon jäsen, Karvosen Jukka – NMP:n jäsen Hyvinkäältä (entinen rovaniemeläinen), Ikosen Kari & Metsikön Tarja sekä Hintikan Tapio 1. »POIKA« Haukiputaalta – kerhomme jäseniä kaikki. Rovaniemeltä saapuivat useat jäsenemme nimenomaan lauantaina. Seileksen Joni, kerhomme aktiivinen videokuvaaja saapui kuin saapuikin, vaikka olinkin epäillyt hänen saapumistaan. Tavallisesti Joni on ensimmäisten joukossa paikalla, olipa tapahtuma missä tahansa. Aikaisempina vuonna hän saapui jo perjantaina, joten oletin kaverin tehneen »oharin«, kun ei saapunut jo perjantaina. No, tapahtuma alkoi kyllä virallisesti vasta lauantaina. Näinhän oli asiasta informoitu.

Motoristit, kaikkiaan 40 henkeä, majoittuivat mökkeihin. Iltapäivän ohjelma oli vapaamuotoista, kuten saunomista alueen ensiluokkaisessa saunassa. Allekirjoittanut suuntasikin sinne, sillä »virallinen« ohjelma aloitettaisiin klo 19.00. Annankin nyt kynän Pöykiön Jaskalle, että hän saisi kertoa omista kokemuksistaan POSION SYYSKO-LEISSA. Ole hyvä:

Niin, kiitos vaan Pekka, joopasejoo. Lähtöni tosiaan siirtyi lauantain puolelle, koska Vasalan Olli Ivalosta ei pääsisi lähtemään työesteiden takia kuin vasta lauantaina, ja kun loppumatka olisi samaa reittiä, päätin siis odotella Ollia.

Kolmensadan kilometrin matka Ivalosta Kemijärvelle ei ole koskaan Ollia hidastanut, ja nytkin hän saapui yllättävän ajoissa – oikeastaan tunnin etuajassa. Ollihan se puhuu aina Lapin vapaista nopeuksista, vaikka jokohan nekin ilot ovat menneet, kun näitä uusia pistoolitutkamiehiä alkaa ilmestyä näillekin leveysasteille.

Matkaan siis päästiin hyvissä ajoin, joskin sadepukuhan se piti vetää päälle vähän ajan kuluttua. Tosin aurinkokin pilkahteli välillä luoden illuusiota menneestä kesästä.

Maaninkavaarasta kääntyy tie Posiota kohti kaveten ja huonontuen jonkin verran. Mäkiä ja pitkiä suoria kyllä riittää parista tosi tiukasta mutkasta puhumattakaan. Koska muu liikenne oli minimaalista, Olli, ilmeisesti kyllästyneenä matkavauhtiini, tempaisi ohii. Seuraavan mäen päälle päästyäni, näkyi enää pieni hurjasti kiitävä piste pitkän suoran päässä. Kuinkahan lujaa se oikein ajoi? Kiinni tuota »pistettä« en sitten saanut kuin vasta Himmerkissä. »Olihan siinä vauhtia parhaimmillaan 250 km/t«, sanoi Olli. Taisi olla ns. Lapin lisä mukana?

Porukkaa näytti olevan kovasti. Rovaniemeläisiä, jotka viime vuonna loistivat poissaolollaan, oli nyt sankoin joukoin. Ivalolainen »taistelupari« Joki-

salu/Pettersson mukanamme päätimme kuitenkin ensitöiksemme käydä Posion keskustassa pizzalla Ollin löytäessä tyhjän kolon vatsansa kohdalta. Eipä silti, sillä sieltä palatessamme Olli väitti vielä jotain pientä mahtuvan. Kyllä ne pizzat siltikin aivan kunnollisen kokoisia olivat.

Siellä Pizzerian pihalla muuten joku mies alkoi kysellä minulta innokkaana, että mikä tapahtuma siellä Himmerkissä oikein on? Paljonko siellä on väkeä, mistä ne ovat tulleet jne. Mies osoittautuikin myöhemmin toimittajaksi Pohjolan Sanomista, koska seuraavan tiistain lehdessä oli artikkeli syysajoista – ja oikein kuvan kanssa. Myös Pekkaa oli haastateltu. Tosin se juttu oli tyypillinen asiaatuntemattoman henkilön tekemä, vaikkakaan kovin pahoja asiavirheitä ei ollut ja suhtautuminen oli mukavaa. Myönteistähän tietysti on, että sanomalehti katsoo tapahtuman uutisen arvoiseksi.

Olli asettui taloksi oman porukkansa Jänkhämotoristien mökkiin. Minä puolestani hakeuduin kemijärveläisten kämppään – mutta kas, huomasin olevani ainoa sieltä tullut! No, ei se mitään, tilaa olisi sitä paremmin.

Himmerki oli auki myös tavalliselle »rahvaalle« ts. Syysajot eivät olleet mikään suljettu tilaisuus. Tämä aiheutti tietysti sen, että pihalla kävi jatkuva autoralli. Lisäksi alueella oli myös jonkun toisen porukan syyskarkelot. Tosin he eivät meitä pahemmin häirinneet. Edellisvuonna Syysajot olivatkin viikkoa myöhemmin, jolloin paikka oli virallisesti suljettu. Silloin oli kylmempääkin.

Koska kyseessä olivat ns. »ohjelmalliset iltamat«, alkoivat kilpailut iltapuolella. Pekka ja kumppanit olivat laittaneet kolmiosaisen ja monipuolisen ki-

san. Ensimmäisenä piti arvata työkalu, ja monikaan ei kai kaakeleita itse asentele kun laatankatkaisuvälinettä ei tunne. Tässä nähtiin mahtavia suorituksia, mm. eräs tyttölapsi arvasi ihan oikein pelkästään miettimällä ja päättämällä.

Seuraavaksi piti saappaalla heittää kaljapullo nurin eli mahdollisimman lähelle. Tyylejä oli monia, mutta tehtävä olikin melkomoisen vaikea. Ei siinä autanut pyörähdystyylikään.

Kolmas osakilpailu oli taito- ja aikaajo Saulin polkupyörällä, josta satula ja tanko oli modifioitu uuteen uskoon. Kypärä päässä olikin sitten tarpeen, sillä kaatumisia tapahtui (»nokun oli niin hämärää, visiiriä veti huuruun, jalka lipsui« jne.). Osanotto kilpailuun oli hyvin runsas.

Palkintojenjaosta sen verran, että niitä riitti, olinhan itsekkin kantanut korteni kekkoon. Pisimmän matkan »poikaalin« vei Hyvinkään Kake ja suurin kerho-osanotto tuli Jänkhämotoristeilta (NMP:tä järjestävänä kerhona ei laskettu mukaan). Kuusamolaisia oli toiseksi eniten.

Baarin puolella ehti vielä hieman ishtahtaa ennenkuin se suljettiin, jolloin oli aika siirtyä ulos makkaranpaisto-osastolle.

»Ei koskaan sunnuntaisin«

... on erään kreikkalaisen elokuvan nimi, mutta me kyllä nimittäin olimme reippaina aamukahdeksalta jonottamassa aamupalaa. Se olikin perinteisen runsas ja ravitseva – melkein paremminkin aamiaiseksi luettava.

Sunnuntaiaamu kuluu tavallisesti pakkaamiseen ja jälkien siivoamiseen (muistivathan kaikki?). Baarin puolella alkoi jonkun instanssin kokous, joten sinne ei ollut aamupalan jälkeen asiaa. Päätimmekin vielä lähtiäisiksi kokoontua Pentikin ateljeeseen kuuluvassa kahvilassa Posiolla, nimittäin minä, Olli ja Orv... eikun Pekka. Vanhana myyntimiehenä Pekka sitten »tinkasi« vielä kahvista ja pullasta alennuksen. Siinä sitten kahvitellessamme, seuraamme tunki parrakas kohmeloa poteva miekokenen. Kertoi poloinen viettäneensä edellisyön Posion putkassa. Lisäksi saimme kuulla kuinka hirveää on istua moottoripyörän kyydissä. Pekka siihen, että ei hänkään uskaltaisi. Näinhän se taitaa olla, että mieluummin sitä itse ajaa kuin takana istuu – vai kuinka?

Isot pyörämme ateljeen parkkipaikalla keräsivät paikalle saapuneelta eläkeläisryhmältä ihailevia katseita, ja

eiköpähän siitäkkin porukasta löytynyt se »perinteinen« setämies, joka tuli muistelemaan meille: »Kun minäkin nuorempana...«.

Pekka jatkoi matkaansa alaspäin Ouluun, ja me Ollin kanssa ylös Kemijärveä kohti. Jaa, mutta olipa unohtua seuraamme liittynyt Tarnasen Markku Kuopiosta (kuuluu Jänkhämotoristeihin), jonka Olli sai houkuteltua Ivalossa käymään (»eihän se tee kuin pienen mutkan«). Sään puolesta matka meni mukavasti, ja jatkui kuuleman mukaan sateettomana Ivaloon asti.

Loppusanat järjestäjän (= Pekan) näkökulmasta

Tämänvuotinen tapaaminen keräsi siis paikalle 40 yöpyvää motoristia. Viihevuoittainen määrä tuplattiin reilusti, joten POSION SYYSKOLEAT tullaan NAPAPIIRIN MOOTTORIPYÖRÄILIJÖIDEN toimesta järjestämään varmuudella myös 1988. Ajankohta tulee säilymään oletettavasti myös samana, eli syyskuun toinen viikonloppu. Jokainen osanottaja oli kyselylappuunsa merkinnyt ajankohdan sopivaksi. Mielestäni ajankohta on sikäläkin sopiva, että ruska on tuolloin kauneimmillaan. Toinen ajankohtaa puoltava seikka on se, että ilmat ovat syyskuun puolivälissä vielä suhteellisen mukavat. Vettä saattaa tulla, mutta pakkaneen ei (toivottavasti) vielä pääse puremaan. Esimerkiksi Ivalon korkeudelta saapuvat motoristit olisivat kohtuuttoman huonossa asemassa, mikäli tapahtuma pidettäisiin syyskuun lopussa. Saattaisi olla hyvin vähän tulijoita sieltä päin, mikäli lumipeite on jo Ivaloon satanut.

*näin muistelivat
Niemelin Pekka/
Kemijärven Jaska*

TRIAL 1987

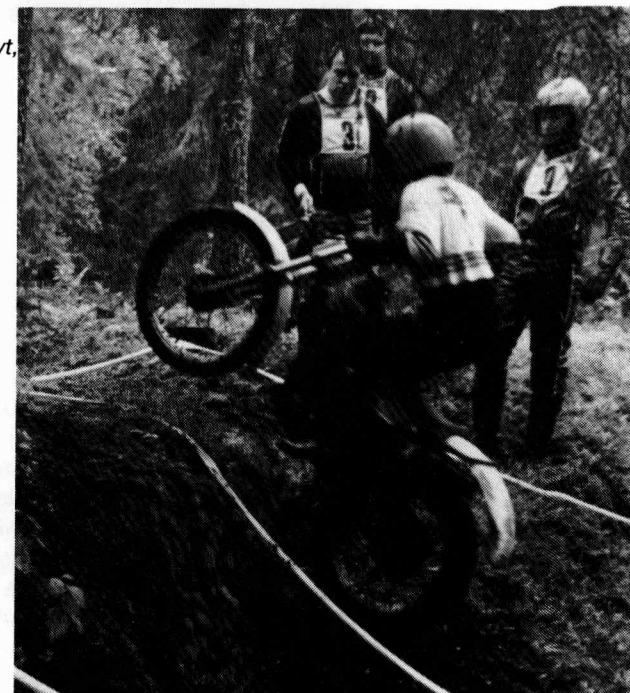
Valmiina ollaan. Etualalla oleva "mönkiäinen" oli suosittu rentoutusväline kisan väliaikoina

Urhokkaat ensikertalaiset Tero Ahlqvist Kangasala, Janne Utriainen Pirkkala, Pertti Pääsky Mänttä.

Näin sitä pitää.
Pekka Kulju tyylittelee näytteeksi.

Pois tieltä risut ja männynkävyt,
sitä mennään eikä meinata.

Kuvat Eero Mikkola

PÄÄLLIMMÄINEN LAULU

Te nukutte vielä rauhaisaa untanne. Minun levoton mieleni ajaa minut heireille aikaisin. Pieni aamupala, katson ikkunasta. Yön pimeys viipyy vielä ulkona. Pukiessa tulee hiki, joka kuitenkin haihtuu nopeasti astuessani ulkoilmaan, syysaamun viileyteen. Ulkona on vahva syksyn tuoksu. Elämmehän jo lokakuuta. Narahtaen aukeaa tallin ovi. Tartun pyörääni ja kevyellä töytäisyllä se putoaa keskitueltä. Talutan pyörän ulos ja starttaan... Tussahdellen käynnistyy nelisylinterinen. On tainnut jäädä kosteutta pesun jäljiltä johonkin. Käyntiin lähdettyään kone käy tasaisen varmasti. Kartat tankkilaukuun, niitä en tarvitse ennenkuin ensimmäisen tankkauksen jälkeen. Olen valmis taipaleelle.

Ensimmäiseen kurviin ehdittyäni mielessä soi laulu, jota oli kuunnellut eilisiltana, pariin kolmeen kertaan.

...Avaruuden kivilouhikoissa olet kangistunut jäinen valon viulu... Sanat jotenkin niin, vähän käsittämättömästi.

Tiet ovat tyhjiä. Ei ole enää turisteja. On vaan muutamia rekkoja. Voin ajaa omia nopeuksiani. Miten raikasta ilma voi ollakaan syksyllä. Tällaisessa ilmassa ajaminen pitää ajovireen päällä koko päivän. Lappeenrannan paikkeilla on jo enemmän liikkujia tien päällä. Mielessä soi päällimmäisenä ...Olet isännätön ääni, varjon ääni, kaiut kaikkialla kaikumatta missään...

Matka taittuu. Olen taas tienpäällä, matkalla johonkin. Jokohan kotiväki on herännyt päivän askareihin?

Edessäni on tienviitta: Punkaharju. Käänän kulkuni viitan osoittamaan

suuntaan, pysähtyäkseni kohta värikään ruskan keskelle. Ympärilläni sini-set vedet, yllä sininen taivas. Täällä on rauhaisaa. Kesällä täällä on kai aina kova vilske. Nyt ilma on kuulakas ja ihmiset ovat poissa. Minäkin olen poissa kotoa, kaukana. Mielessä jauhaa sama laulu. Olen täällä yksin. Jonkun ihmeellisen vietin viemänä. Mielessä ihmeellisiä laulun sanoja. ...Valkeuden ikkunniassa ajatuksesi ovat karisevaa lunta...

Tuokion kuluttua istun taas pyörän satulassa. Pistäydyin Savonlinnan keskusta, torille ja johonkin pieneen kahvioon. Tavoitan muutaman katseen. Tapaan vanhan miehen, jolla on ollut joskus Royal Enfield.

Astelen pyörälle ja kaivan kartat esille. Suuntaan kulkuni takaisin Punkaharjun suuntaan. Hetken päästä käynnyn vasemmalle pienelle mutkaiselle tielle, joka johtaa kohti pohjoista. Tie on makoisa ajettava, vähän kuoppainen tosin. Muutamissa risteyksissä on tarkistettava kartasta suuntaa. Erään lossimatkan teen yksinäisenä matkajana.

Kangaslammin kirkolle päästyäni haluan katsoa kirkkoa toisesta suunnasta. Pyörähdän ympäri ja ajan jotain sivutietä pari kilometriä ja tulen takaisin. Tien vierellä on vilkuttavia tyttöjä. Vilkutan takaisin ja kierrän oikean käden rannetta, vilkuttavat tytöt jäävät taakseni.

Aion ajaa Varkauteen, mutta eräässä risteyksessä päätänkin ajaa Kuopioon, Soisalon kautta, hiekkatietä. Puutosalmen lossilla olen taas ainokaisena

matkajana. Lossikuskin tervehdykset ja niin on taas kova maa pyörien alla. Mielessä soi päivän päällimmäinen laulu ...Palat muistoissamme, sammumatta koskaan ja sydämesi lentää kyyhkyn lailla...

Kuopiossa piipahtamisen jälkeen käynnyn kohti kotia ja etelää. Ettei tarvitsisi ajaa pimeässä kovin montaa tuntia. ...Kahleettoman tuulen viuhinassa laulat kajastavan aamun virttä, valon vuori liljankujan maa...

Moottori käy kuin unelma, se on kuin ajatus. Olen ajanut jo usean tunnin yhteen menoon. Päätießä on vilkkaampi liikenne, vaikka on lauantai-iltapäivä. Ristiinan jälkeen koukkaan pienelle

tielle, joka johtaa järven rannalle, kaverin mökille. Pihalla näkyy vieraita autoja. Vastailen heidän ihmeellisiin kysymyksiin. Nautin kahvit heidän seurassaan. Kiiruhdan kotimatkalle illan jo vahvasti hämärtyessä. ...Yötä päivää tuskan sykkyyroissä, me täällä teemme, Sinun muistoksesi alakuloisuuden seppelettä... alakuloisuuden seppelettä.

Kaartaessani kotipihaan ja pihavalon loistaessa kutsuvasti, mielessä soi vieläkin päällimmäisenä mukaellut sanat: ...Kahleettoman tuulen viuhinassa lauloin kajastavan aamun virren illan pimeydessä...

Ari Mänttari

Aaro palasi ulkomailta pyöräreissulta. Jaska kyseli miten oli mennyt.

– Näitkö esimerkiksi Unkarissa köyhyyttä?

– Että näinkö, tuhahti Aaro. – Minä toin sitä jopa mukanaanikin.

JP

* * *

– Mitä antaisit neuvoksi, kun minusta aika ei tahdo oikein kulua.

– Osta moottoripyörä vekseliluotolla.

JP

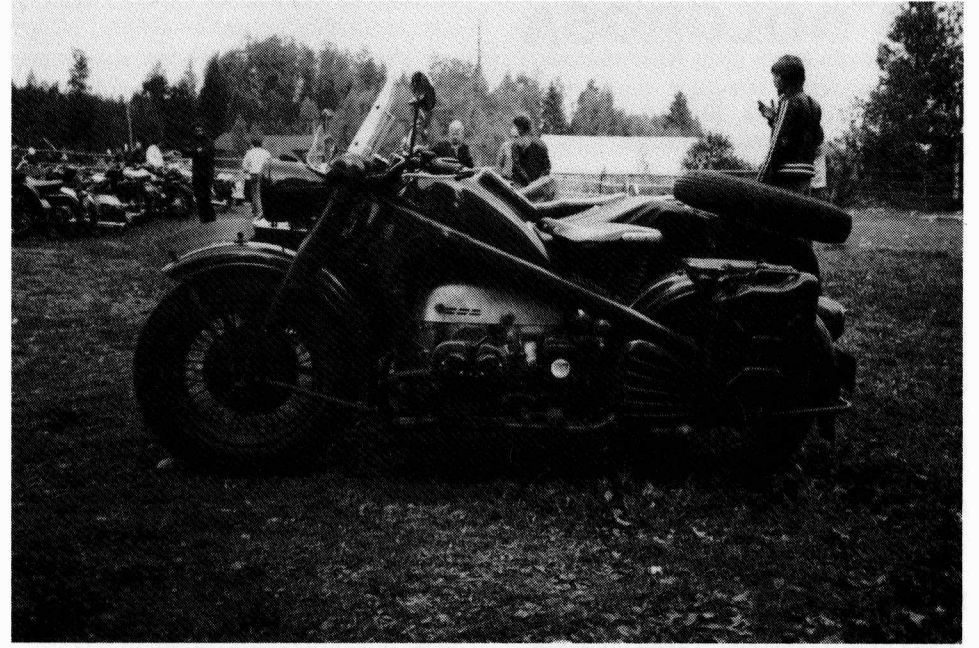
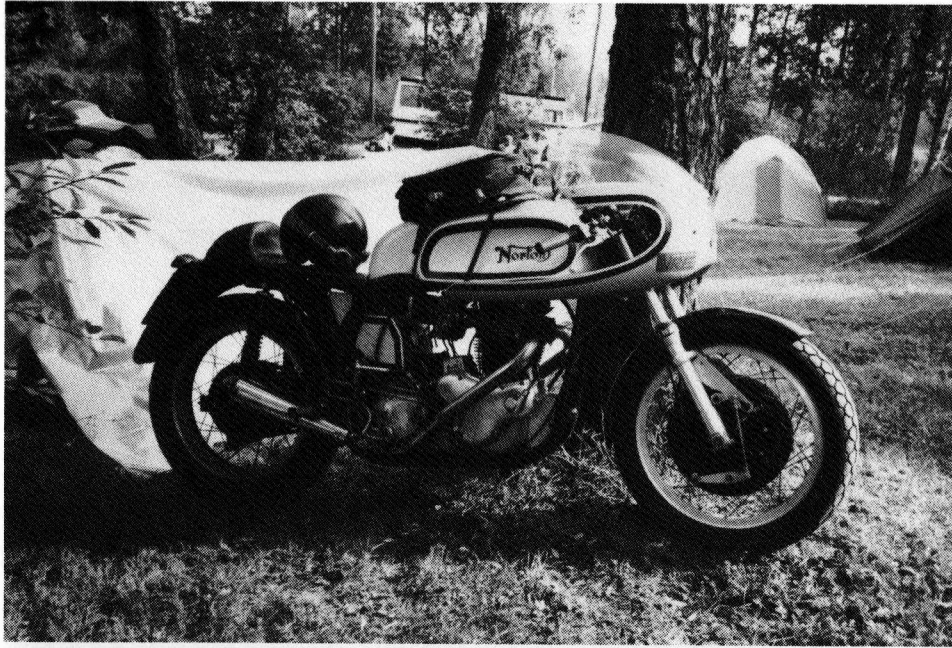

JAALA 1987

Kuvat Heikki Arvelin

Puheenjohtaja Jussi Juurikkala voitti entisöimiskilpailun Harrikallaan.

VIA DOLOROSA

Eli kertomus siitä, kuinka vanhemman vuosimallin Hondassa esiintyi pieniä ongelmia kesälomareissulla.

Olin saanut talven aikana tehdyksi saksalaistyyllisen kokokatteen, ja sitä asennellessa ja muita huoltotöitä tehdessä menikin aika melko tiukille keväällä. Likkakaverilla kun alkoi kesäloma toukokuun viimeisellä viikolla, ja olimme suunnitelleet Eurooppaan ajelua vaihteeksi itäisellä puolella. Siellä piti bensakin olla halpaa.

No, ajelin kuitenkin täällä pohjoisessa ensimmäiset tuhat kilometriä ilman suurempia harmeja. Senjälkeen kiristin kannen, mikä on muuten pirun kova homma »tuutissa«, moottori pois rungosta ja niin pois päin. Tässä yhteydessä päätin vaihtaa myös kuluneen nokka-akselin ja sain parilla sadalla muka hyvänä tarjouksena vähän käytetyn aavistuksen verran kireämmän nokan.

Reissuunlähtö läheni. Myöhästyin kuitenkin täältä lähtiessä jo päivällä, kun se moottorin kokoaminen ei mennyt aivan harmeitta, meinaan vaan, että tuo alumiinikansi korkkaa noita kierkeitä, ja niinpä nytkin kiristäessäni viimeistä pulttia nokkapukeissa, nousi kierre mukana. Jälleen oli purettava nokka, ketjut ja keinuviivut pois ja korjattava kierre. Kolmen aikaan yöllä lähdin pettyneenä nukkumaan. Seuraavan päivän tein tosissani töitä ja pääsin vihdoin iltapäivällä lähemään kohti Parkanoa, jossa tyttöystäväni asui.

Kemissä huomasi takarenkaan olevan aivan öljyssä, ja säiliössä ei sitä sitten paljoa ollutkaan. Öljy oli lentänyt kovalla paineella hukkaputkesta, mutta miksi? Sitä en tajunnut. Ihmettelin pari

tuntia Maksniemen Shellillä ja ajelin sen jälkeen takaisin kaupunkiin, jos saisin joltain hyviä neuvoja. Niinpä ihmeekseni sain neuvon sekä ilmaisen korjauksenkin, kun kaverit johdattivat jonnekin ja vaihtoivat moottorista tai oikeastaan vaihteistosta tulevan hukkaputken, joka menee öljysäiliöön. Olin itse vaihtanut sen moottoriremontin yhteydessä ja käyttänyt liian vetelää letkua, joka sitten oli mennyt littiin öljyjen kuumentuessa ja tukkinut huohotuksen mahdollisuuden. Se taas aiheutti paineen, mikä sitten syyti öljyt ulos hukkaputkesta suoraan takarenkaaseen.

Niinpä helluntailuantaina pääsin joskus kello 22:n maissa illalla lähtemään kohti Parkanoa. Olin puoli viisi aamuyöstä perillä. Piti ajella vielä rauhallisesti, kun koneessa oli melko uudet sisukset. Sitäpaitsi näin silloin yöllä »vaivaiset« seitsemän hirveä! Enpä ollut tässä vaiheessa kuin puolitoista vuorokautta aikataulusta jäljessä. Olin kuitenkin pari päivää Parkanossakin.

Seuraavana tiistaina päätin kuitenkin käydä Kalles Motorissa Teerijärvellä. Ehkä tiedätte miehen, välittää pyöriä ja osia edullisesti ja nopeasti. Ostin muuten juuri häneltä kaikki varaosat talvella pyörää laittaessani. Kalle sääti kaasuttimet ja sytytyksen, mutta sanoi minulle, että ihmeen laiskasti ottaa kierroksia ja pitää kummallista naputusta. Kuultuaan vielä, että meinaan sillä Puolaan ja Välimerelle, arveli ettei hän

ainakaan uskaltaisi tällä lähteä. Minulle heräsi epäily uutta pyörää kauppavasta liikemiehestä. Paluumatkalla koekelin kuitenkin Kallen kehoituksesta nopeutta, eikä sitä tullut yli sadanviidenkymmenen. Rantääkin satoi Jalasjärvellä vielä viiden kilometrin matkan, että oli siinä mieli hiukan maassa. En kuitenkaan puhunut tyttöystävälleni Orvokille mitään, vaan pakkasimme aamulla ja lähdimme laskeutumaan kohti Helsinkiä.

Tampereella ostin Kallen neuvon mukaan pienemmät suuttimet, jotka sitten vasta Warsovassa vaihdoin. Yritin ottaa myös SOS-vakuutuksen, mutta eipähän sitä yli seitsemän vuotta vanhaan pyörään saanutkaan. En kuitenkaan lannistunut, vaan jatkoin kaikesta uhallakin kohti Helsinkiä.

Siinä matkalla alkoi kampiakselin stefa laskemaan jo aikaisemmin vähän tihkunutta öljyä niin paljon, että oikea saapas oli aina pirullisen liukas, mutta mitäpä pienistä! Saavuimme Helsinkiin iltapäiväruuhkaan ja kuumasta koneesta ei liikennevaloissa löytynytäkään vapaata, ei sitten millään, ja se kytkimen luistattaminen se vasta pirua teki. Kone lämpeni ja öljyt ohentuivat sekä paine putosi moottorissa, kunnes pirulauta Esplanadilla öljynpaineen merkkivalo alkoi vilkuttaa. Johan oli kestämistä. Pysäytin koneen puitten siimekseen. Orvokki yritti lähteä siinä kuumuudessa hakemaan lähellä olevasta lipputoimistosta lauttalippuja, ja kun hän vihdoin löysi sen, niin sepä olikin muuttanut sataman paviljonkiin. Kyllä silloin pitikin olla Helsingissä kuuma, hiki tippui ja mielessä myllersivät vaikka minkälaiset ajatukset. Ei vähiten matkasta luopuminen käynyt mielessä, mutta eihän sitä perkules suomalainen pienistä luovuta, ja niinpä mekin pää-

timme jatkaa. Pääsimme satamaan, kun kone oli sopivasti jäähtynyt. Ostin kuitenkin vielä neljä litraa öljyä varalle.

Satamaan kertyikin loppujen lopuksi monta suomalaista pyörää. Juteltiin siinä niitä näitä ja sain kuulla, että eihän se »tuutti« ketään välille ole jättänyt vaikka olisi vähän harmejakin aiheuttanut. Niinpä minunkin mielialani kohosi huomattavasti.

Siinä Puolan lautassa oli kanssa ihmettelemistä. Sen kun piti olla tupaten täynnä. Meilläkin hytit erillään! Mutta mitä vielä, päästiin samaan hyttiin, joka kaiken lisäksi oli neljän hengen ja ulko-hytti sisähytin sijasta. Hintatösin oli sama. Saatiin vähän kokemusta suunnitelmataloudesta. Meinasin ensin jäädä lähtemättä, kun laivalla ei muka ollut tilaa, mutta se purkki olikin siis todellisuudessa melkein tyhjä. En käsittänyt miten tämä ylipäänsä oli mahdollista, mutta matkalla kyllä opin, että itäblokkissa on kaikki mahdollista tai mahdotonta, miten nyt milloinkin sattui!

Matka kesti perjantaiaamuun. Oli muuten kestämistä, kun meinasin aivan nälkään kuolla, ruoka kun oli keinoa ja kalliinpuoleista. Ajattelimme kuitenkin, että maissa on asiat paremmin. Viimeisenä yönä juttelin laivan diskossa yhden hesalaisen kaverin kanssa, joka myös oli matkalla jonnekin, ja aamulla päätettiinkin lähteä yhtä matkaa kohti Warsovaa jos muistetaan, ja muistettiinhan sitä. Se kaveri ei ollut lähtenyt yksin matkaan, mutta kun on huonoa tuuria niin sitä on. Toinen matkakumppani joutui tehohoitoon jo 50 km:n matkanteon jälkeen. Taxi oli näet vetänyt sivutieltä röyhkeästi eteen, mitään mahdollisuuksia ei ollut pelastua.

Laivalta en saanutkaan ostettua bensakupongeja, joilla turistit saavat bensiniinsä, mutta yhdeltä turkulaiselta

motoristilta sain vanhentuneen kupongin, jolla ihmeeksemme tankkasimme 20 litraa Hondien tankkiin, että oli sitä oikeaa tuuriakin.

Aurinkoinen päivä johdatti meidät ensimmäiselle keskitysleirille, jossa ovelat siksarit (= rahanvaihtajat) tekivät »korttitempun« ja veivät potin, siis rahat, ja pirun ovelasti. En onneksi hävinnyt kuin kolmisenkymppiä. Moni muu on hävinnyt jopa viisikinsataa markkaa. »Tulipahan halvat oppirahat«, tuumin. Illalla olimme Warsovassa leiriytyneinä ja syöksyimme kaupungille syömään. Löytyihän sieltä noin tunnin etsiskelyn jälkeen kiinalainen ravintola. Söimme jotain hyvää ja halpaa – en kyllä tiedä vaikka olisi ollut sammakkoa?

Sitten päätimme lähteä takaisin leirintäalueelle, mutta eihän sitä mistään enää löytynytäkään. Pari tuntia etsittiin ja katseltiin, mutta eihän siitä mitään tullut, kun ei ollut leirintäalueen nimeä eikä numeroa muistissa. Bensiinikin meinasi loppua, mutta saatiin sitä sentään sattumalta vastaanulleesta yöhuoltamosta. Otettiin siinä sitten yksi Warre-taxi ja käskettiin sitä hakemaan kaikki leirintäalueet keskustasta, mutta eihän se polakki tainnut ymmärtää, kun se pyyhkäisi 20 km keskustasta pois. Orvokki nousi taxiin kyytiin, koska oli viileä yö. Oli siis pakko seurata sitä Warrea vaikka näimme, että päin mentyä mennään. Kyllä oli piruja mielessä, kun ajattelin, että jos se polakki katoaa näkyvistä tässä miljoonakaupungissa, missä ei tuntunut olevan olemassaakaan kielitaitoisia ihmisiä. No, onneksi auto oli vain Warre. Siellä kaukana sitten taas pysäytettiin ja yritettiin selittää sille polakille, että eihän tämä ole edes keskustaa. Silloin välähti sille hesalaiselle mieleen, että hänellä on mak-

sukuitti josta sitten löytyi kuin löytyikin leirialueen nimi. Sen avulla taxikuski vaivoin löysi kartalta paikan ja vei meidät sinne. Oltaiskohan ajelemassa vieläkin Warsovassa ellei sitä kuittia olisi löytynyt, siinäpä kysymys?

Seuraavana päivänä jätettiin Warsova ja suunnattiin kohti Krakowaa. Sittempä tulikin se kylmä kaatosade, joka teki tiet jääkelin liukkaiksi. Minua oli varoitettu tästä vaarasta aikaisemmin ja otin sen todesta. Siitä huolimatta jouduin yhdessä kaupungissa, valojen vaihtuessa vihreästä yhtäkkiä punaisiksi, yrittämään jarrutusta. Siinäpä sain oppia mitä on luisua kahdella pyörällä 450 kg painolla ja noin 80 km/t. En ymmärrä vieläkään miksi siinä ei tullut lip-paa, oli meinaan sellainen tunne luisun aikana, että taidetaan mennä komeasti kumoon. Olisi ollut varmaan näkemisen arvoista, mutta ei siinä vain niin käynyt.

Sen päivän satoi kaatamalla, mutta minulla oli kokokate, jota kaveri katseli kade silmissä ... ja täysin kastuneena. Pikkuisen ennen Krakowaa loppui pyörästäni yhtäkkiä meno. Virtalukko sip-pasi, mutta sehän oli tuttua jo edelliseltä kesältä ja yhdistelin vain johdot ja sammuttelin sulakkeesta. Eihän se herkkua ollut, mutta minkäs teit täällä polakkien valtakunnassa. Krakowassa märkinä annoin periksi ajatukselle olla yötä hotellissa, halvassa sellaisessa. Löytyihän se paras hotelli, mutta halpa se ei ollut. Meni meinaan 300 mk/huone kaikkine rahanvaihtoineen. Saatiin nääs arvottomia zlotēja takaisin, vaikka jouduttiin maksamaan länsivaluutalla.

No, saatiinpa ainakin nukkua hyvin sekä kuivatella että kylpeäkin. Minulla-han ei ollut hätää, mutta Orvokki ja se hesalainen kaveri tottumattomina olivat kyllä hotellin tarpeessa. Krakowa oli

todellakin muuten fiksu kaupunki. Tutustuimme siellä myöskin paikalliseen yöelämään railakkaasti. Ei meinannut seuraavana aamuna matkanteko oikein maistua. Lähdettiin kuitenkin puolilta päivin, ja aina oli kansaa satamäärin ihastelemassa ja ihmettelemässä pyöriä. Tuntui että ollaan jotain ufoja.

Kävimme tutustumassa myös suola-kaivokseen. Oli muuten erikoisen jännä ja näkemisen arvoinen paikka. Sitten ajeltiin Zakopanen kautta Tshekkoslovakiaan ja hienoa vuoristoseutua löytyi. Samanlaista oli koko etelä-Puola maisemiltaan verrattuna surkeaan pohjois-Puolaan. Tullista päästiin melko kivuttomasti läpi, vaikka eihän siellä voi mitään kivuttomasti sanoa, on sen verran nahkeat systeemit. Tshekkoslovakia oli itseasiassa vain valokiila asfaltilla. Ajoimme nimittäin yöllä Unkariin.

Yhdestä kylästä ei tietyön takia meinattu löytää opasteita Budapestiin. Oli se tosi huonosti hoidettu opastus. Oli myös vähän vaarallista ajella, koska minulla ei perävalo toiminut virtalukon rikkoutumisen vuoksi. Kuitenkin kaikesta huolimatta olimme aamuyöstä siis Unkarissa. Bensa loppui ennen Budapestia, eikä liioin ollut huoltamoita eikä leirialueita. Sain hesalaiselta litran, jolla ihmeekseni selviydyin yöhuoltamolle, josta saimme Saksan markoilla sikäläistä 88 oktaanista.

Sitten painuimme Budapestiin, jonka ohitimme reippaalla vauhdilla, kun ei löytynyt leirintäalueen opasteita. Keskusta ja kuuluisat kukkulat nähtiin kuitenkin. Kartan mukaan suuntasimme kuuluisalle Balaton-järvelle missä piti olla tukuttain leirialueita. Mutta mitä pirtua, yksikään alue ei ollut auki. Siinä oli jo huumorissa taas pitelemistä, kun minulta taas loppui bensa. No, kaveri lähti hakemaan sitä minulle pullolla.

Takaisin tullessaan hän kiroili, että tähän maahan ei jäädä. Millisi oli meinannut viedä häneltä passin. Se näet vasta tavallinen poliisivaltio oli, piti ilmoittautua joka 24 tunnun jälkeen miilille, vaihtaa rahaa ynnä muuta paskaa. Siinä sitten panimme pullosta bensaa tankkiin, meinattiin saada saktot, kun oltiin pysäytetty väärään paikkaan. Eipähän jääty Unkariin, kun saatiin tankit täyteen polttoainetta.

Suuntasimme Jugoslaviaan, jossa saimme ensimmäisen kerran tuntea vähän vapaampaa ilmapiiriä, ja näimme komeaa vuoristoa. Ajoimme vielä Zagrebiin, missä väsyksissä yhtämittaisen 28 tunnin ajon jälkeen leirintäalueen löytäminen otti tosi koville. Jouduttiin kiertämään ja kaartamaan ja melkein pä lentämäänkin, että päästiin vihdoin leirialueelle. Olimme todella väsyneitä ja punasilmäisiä kaikki, mutta minä en joutanutkaan nukkumaan vaan suuntasin kaivellen kaupungille virtalukkoa tinauttamaan. Mutta ei onnistunut sekään, kun kaikki liikkeet olivat kiinni, eikä auttanut vaikka kuinka selitin, että pitäisi päästä takaisin Suomeenkin. Säädin vielä pyörästäni illalla venttiilit ja kävin ajelemassa kaupungilla.

Seuraavana päivänä ajeltiin sitten tosi hienoa vuoristoa Rijekan kaupunkiin, missä vietimme kolmatta päivää. Ajelimme Adrian meren rannikolla etsien uimarantoja, mutta eipä löytynyt ainoatakaan. Muuten oli suuri nautinto ajella siellä meren rannalla. Kävinhän minä uimassakin yhden laiturin päästä. Vesi oli kirkasta ja kylmää. Saavutin kuitenkin päämääräni eli uin Adrianmeressä.

Rijekassa sitten erosimme hesalaisesta kaverista. Hän suuntasi matkansa Italiaan ja Ranskaan, ja me lähdimme kohti Itävaltaa. Itävalta tuntui puo-

littain taivaalta näitten järjestelmäta-
louksien jälkeen, ja virtalukonkin sain
korjattua. Mutta vähän ennen Wieniä
moottoritiellä ajellessani tuommoista
160 km/t löysäsin kaasun, kuulin
moottorista oudon naputuksen. Silloin
oli taas olo tukalan tuntuinen. Wienissä
oli opastus esimerkillinen ja löysimme
hyvän kartan avulla leirialueen. Yritin
säätää venttiileitä, mutta eipä naputus
kadonnut. Mitä tehdä, pyöri mielessä.
Lähteäkö pyrkimään kohti Gdanskia
vaiko alkaa korjaamaan konetta täällä
missä oli kuitenkin varaosia saatavilla.
Kolme päivää vietettiin Wienissä tutus-
tuen melko tarkkaan viikonlopun aika-
na tähän vanhaan, hienoon, ettenkö
sanoisi vallan upeaan kaupunkiin.

Sunnuntaipäivänä tein sitten päätök-
sen ja päätin lähteä uhkarohkealle pa-
luumatkalle Gdanskiin. Mielessä olivat
sanat, jotka olin kuullut Helsingissä, et-
tei se vanha »tuutti« hajoa tietämättä,
vaikka siinä vikoja olisikin. Kaasutti-
mien kohot olivat alkaneet tulla myös
vähänväliä. Se johtui kai bensiinin epä-
puhtauksista. Päätin, että ajelen tuol-
laista 80 km:n tuntinopeutta, jolloin na-
putus tuntui vielä jotenkin siedettäväl-
tä. Kerroin kyllä Orvokille mikä riski
meillä oli, ja pyysin ettei hän tekisi tyh-
miä kysymyksiä ja typeriä huomautuk-
sia pienistä liikennerikkomuksista, joita
joutui pakostakin tekemään suurkau-
pungeissa välttääksemme turhaan aja-
masta harhaan. Tuntui, että jokainen
kilometri voisi olla viimeinen, mutta
niinpä vaan saavuimme taas Tshék-
koslovakiaan. Maa vaikutti ankealta
kuin vankila Itävallan jälkeen. Silloin to-
siaan ajattelin, että jospa Honda sitten-
kin kestäisi ja veisi meidät koto-Suo-
meen.

Ilma oli aurinkoinen ja tukala. Ajelin
hiljaa, enkä välittänyt vaikka Skodat

menivät ohi ja ihmiset töllistelivät ko-
kokatteista Hondaa. Niin vain kävi, että
yhdellä vuoristo-osuudella pyörä ei
käynyt enää kuin kahdella pytyllä. Sil-
loin tunsin, että nyt jos koskaan olim-
me vajonneet toivottoman syvälle sosi-
alismiin »mustaan hautaan«. Orvokilla
ei varmaan ollut itku kaukana, enkä it-
sekään tuntenut oloani varmaksi. Mut-
ta sitten syttyi toivon kipinä, että ehkä-
pä sittenkin pyörällä olisikin vain polt-
toainehuolia. Ja niin bensaletku irti. Ei-
pä tullutkaan toisesta letkusta kuin
muutama tippa. Silloin minulla halutti
hyppiä ilmaan ja huutaa ilosta, kun
muistin, että olin työntänyt oksankap-
paleen vuotavaan bensahanaan, kun
säädin Wienissä venttiilit. Olisiko ehkä
jäänyt palanen puuta hanaan tukkien
bensan virtauksen. Hyvin varovasti pu-
rin bensahanan, jotta mitään ei katoaisi
rehevään ruohikkoon. Saimmekin kai-
ken kuntoon ja taas matka jatkui aina
muutaman kilometrin päähän Puolan
rajasta.

Erästä pikkukylästä löytyi leirialue.
Siellä oli saksankielistä väestöä, joka
oli jopa ystävällistä, kun kuulivat, että
olemme Suomesta. Seuraavana aamu-
na aikaisin ajoimme rajalle. Mutta jäl-
leen sattui yllätys, emme päässeet-
kään läpi. Se tulli olikin vain sosialisti-
sia maita varten. Piti kiertää yli 80 kilo-
metriä. Bensiiniä saimme onneksem-
me Itävallan rahalla kolme litraa, ja vie-
lä pari litraa ihan ilmaiseksi, koska
myyjä epäili, ettei niin isolla pyörällä
pääse kolmella litralla kolmeakymmen-
tä kilometriä. Pääsimme pienen jonot-
telun jälkeen jälleen Puolaan, missä
katselimme ihmeissämme vielä kerran
kuinka veljellisten sosialististen maiden
kansalaisia kohdellaan kuin mitäkin
elukoita ikään. Olimme päässeet sen-
tään näin pitkälle, eikä pyörä osoitta-
nut sen kummempia oireita.

Ajaa köröttelimme koko päivän pyö-
rän selässä paahtavassa helteessä löy-
tämättä yhtään kunnollista kansainvä-
listä hotellia missä olisi voinut syödä.
Paikalliset hotellit eivät kelvanneet vie-
lä seuraavanakaan päivänä. Onneksi
meillä oli vähän Itävallasta ostettua
evästä. Välillä olimme eksyksissä, mut-
ta kuitenkin aina löysimme oikealle tie-
le. Sitten sattui tapahtuma joka kruu-
nasi kaiken täällä. Ajelin jonossa, kun
yhtäkkiä valkoinen poski-Fiat pyyhkäisi
ohi ja näytti pysähtymismerkkiä. Se oli
tutka-auto. Niin vain kävi, että oli mak-
settava 500 zlotyn sakko, koska olim-
me ajaneet Pobedojen kanssa samas-
sa jonossa 90 km/t, vaikka pyörällä ei
saanut ajaa kuin 70 km/t. Voihan per...
Ei siinä mikään selittely auttanut, olisi-
vat vieneet passin, enkä kyllä olisi kes-
tänyt jäädä yhdeksikään ylimääräiseksi
päiväksi sinne.

Parisataa kilometriä ennen Gdanskia
päätimme yöpyä. Leirintäalueella oli
valot, mutta portti pysyi lukossa, eikä
näkynyt ristinsielua, vaikka painoin jo-
pa tööttiä. Lopuksi hermostuin ja kiipe-
sin portin yli tutkimaan tilannetta. Vii-
dentoista minuutin etsiskelyn jälkeen
saatiin vihdoin portit auki. Sitä ennen
piti kyllä vähältä, ettei vahtikoira ehti-
nyt purra kintuista. Lisäksi herätin lu-
kuisia ihmisiä, en tiedä mitä olivat ja
mitä puhuivat, mutta telta saatiin pys-
tyyn.

Seuraavana päivänä oltiin Gdanskis-
sa ja löydettiin vieläpä satamaan hyvis-
sä ajoin ennen lautan lähtöä. Ette voi
kuvitella sitä tunnetta, kun kaikesta
huolimatta pääsimme laivaan ja suun-
tasimme kohti Helsinkiä. Se vanha
kunnan »tuutti« ei sittenkään pettänyt,
vaan toi meidät koti-Suomeen. Laivalla
sitten juttelin muiden suomalaisten
kanssa, jotka myös olivat yleensä tym-

pääntyneet perusteellisesti Puolaan.
Tapasin myös yhden forssalaiskaverin,
joka työskenteli Katowichessä hotelli-
työmaalla ja omisti Norton Comman-
don. Oli siltäkin kaverilla ihmeellisiä ta-
rinoita noista polakeista. Ainakin omien
kokemusten perusteella kannattaa har-
kita, jos suunnittelee itä-Eurooppaan
menoa.

Parkanossa tutkin sitten moottorin ja
se pirun nokka-akseli oli syönyt yhden
keinuviivun, ja siinä se oli sen kali-
nan aiheuttaja. Ostinkin lopuksi uuden
akselin + pukit + keinuviivut, sekä vaih-
doin stefan kampiakselin päähän. Sen
jälkeen en olekaan kuin kerran ottanut
koneen pois rungosta. Lisäksi olen
korjannut vaihteensiirtäjän, että pyörä
alkoi olla taas melko mukavassa kun-
nossa, mutta loppuipa tuo kesä taas
kesken. Kilometrejä kertyi 16.000, jois-
ta osa on ollut kaikesta huolimatta
huoletonta ja nopeaa ajelua. Enkä aio
tulevaisuudessakaan luopua tästä
maailmaa avartavasta matkailusta.

Olen kyllä lukenut monenlaisia mat-
kakertomuksia esim. MP-lehdestä,
mutta omasta kertomuksesta tuntui tu-
levan tosi vastuksien reissu vaikka
olihan siellä sentään hauskaakin.

Wille

MYYDÄÄN
CB HONDA 750 K -81
sivulaukut+takalaukku
Hinta 15.000,-
Puh. 914-46216
Pekka

CBX

Tallissani on epäjumala, luotu
kaukaa itämailta tuotu.
Kaunis se on kuin nainen,
ei, kauniimpi vainen.

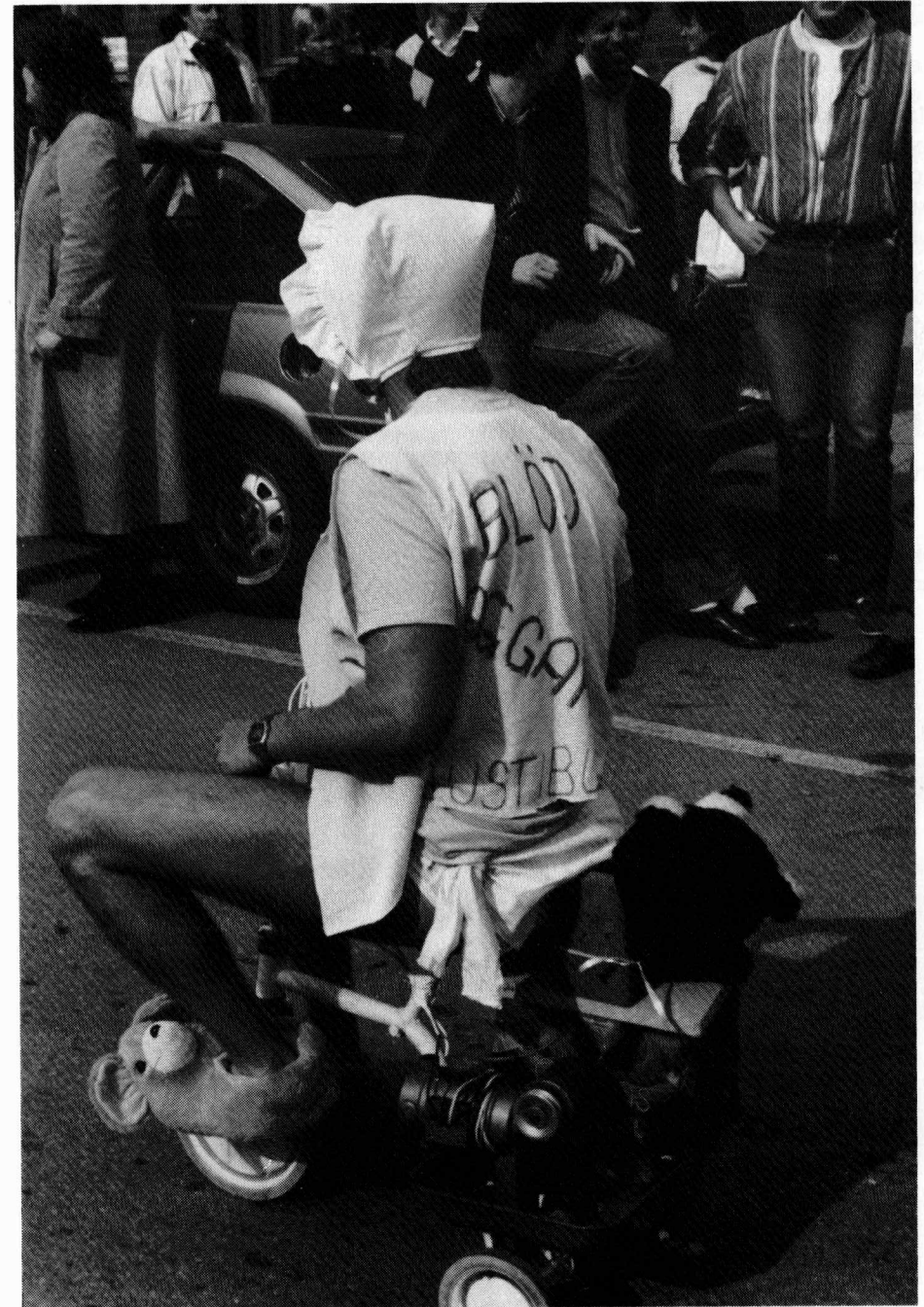
Siellä seisoo uljas ratsuni mun
kiitän luojaani, kun sain sun.
Veit rahat isän, myös omat,
saan töitä paiskia kaikki lomat.

Sun eessä iltaisin polvistun
krominkiiltos, hohtos
hurmaa mun.
Vaihdan ketjua, ratasta, rengasta,
väliin silitän tankkisi pinnasta.

Kesästä kauniista kanssas
haaveilen,
kiidän kyydissä halki maisemien.
Maan kotoisen kamarat jäädä saa,
niin kauniisti äänes baanalla
ulvahtaa.

Kun mittari näyttää kahta sataa
voin koulun, opiskelun unohtaa.
Ah, villikko varsani kohtalokas
on ylväs ratsuni CBX.

Kuitunen

Kuva Maarit

SIITAMAN JOULU 1987

1987 ajakauden päätöstä ja yhdistettyä pikkujoulua juhli Pirkanmaan matkamotoristit Siitaman seuratalolla. Syötiin kunnolla, mutta halvalla. Laulettiin ikivihreitä Teron + haitari säestyksellä. Leikittiin ikivanhoja seura- ja panttileikkejä. Kuvamme on pantinlunastuksesta jossa rakennetaan toveruuden siltaa. Kun sillan ainekset kiinnitettiin sitomalla, piti jokaisen sitoa halaamalla jokaista. Tässä ollaan lähtötilanteessa. Lop-

puyönä tietysti oli discojytää. Aamulla ihmeteltiin kuinka paljon juotavia oli säästynyt. Oli niin muuta vauhtia yllä, että janokin unohtui. ja ruokaakin oli varattu niin paljon, että piti jaella kotiin viemisiksi. Niinkuin entisessä perheessä jossa äiti leipoi ja taikinaa vielä jäikin.

Kokeilkaapa muuallakin vaihtoehtoista pikkujoulua leikkimielisesti.

Terveisin Siitaman Eero

SAKSAN-JUSSIN TERVEISET

Uskollinen monivuotinen Suomenkävijä, Kontio- ja talviralleista tuttu Johannes Oster Sindelfingenistä Länsi-Saksasta lähettää kauttani terveiset Suomen motoristeille. Kortti oli päivätty 13.11.-87. La Paz'issa Boliviassa. Sitä ennen Jussi on heittänyt muutamalla kortilla eri puolilta Amerikan mannerta. Pojalla on huija suunnitelma tutkia tätä maanosaa vähän tarkemmin kuin käväisijaturistit. Kierros alkoi 14 kuukautta sitten usean kuukauden kiertelyllä USA:ssa. Sitten oli vuorossa Mexico ja Väli-Amerikan maat. Ennen Boliviaan tuloaan hän kierteli 10 viikkoa Ecuadorissa ja saman-

verran Perussa. Seuraavana on vuorossa Chile. On pojalla varmasti kokemusta monenlaista. On kohdannut etupäässä ystävällisiä ihmisiä, kielessä pärjää kun espanjaa osaa. Väli- ja Etelä-Amerikan maat Jussi reissailee yleisten kulkuneuvojen ja liftauksen avulla, moottoripyörällä olisi liian riskinalaista koska huoltoapuoli on harvassa. Pidetäänpä pojalle peukkuja, että huija toista vuotta kestävä kiertely onnistuu loppuun saakka, ja Jussi aikanaan nähdään Suomen kokoontumisajoissa.

Siitaman Eero

Johannes Oster juuri saapuneena Taavetin talviralliin. Lupaa tulla jälleen ensi vuonna, tänä vuonna on vain hengessä mukana.

HALLO, YSTÄVÄT SUOMESSA

Aika rientää nopeasti, matkani 16:sta kuukausi on menossa. On ollut paljon kokemuksia, hyviä ja myös vaarallisia. Olen varsin hyvässä kunnossa. Toivottan suomalaisille motoristeille onnellista ja menestyksellistä uutta vuotta 1988. Toivon että ensi vuonna voin olla mukana Talvirallisissa, tämänvuotisessa kyllä olen hengessä mukana. Pidän Etelä-Amerikasta varsin paljon, etenkin luonnosta täällä. Telttailu tšekäläisessä luonnossa on mahtava kokemus. Aika alkaa loppua ja rahatkin. Palaan Saksaan huhtikuun-toukokuun vaihteessa.

Hyvää terveyttä teille kaikille, nähdään aikanaan.

Joe (Oster)

PÖYTÄKIRJA

HALLITUKSEN KOKOUS

Aika 20.12.1987 klo 12.00–14.30

Paikka Viippula

Läsnä Urpo Vaahtera, Veli-Matti Kaipainen, Jouni Valkeejärvi, Erkki Ahola, Guy Wikström, Timo Ylä-Mononen ja Keijo Lumme.

- Urpo Vaahtera avasi kokouksen.
- Kokous todettiin laillisesti koollekutsutuksi ja siten päätösvaltaiseksi.
- Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Urpo Vaahtera ja sihteeriksi Timo Ylä-Mononen.
- Käsiteltiin edellisen kokouksen pöytäkirja.
- Guy Wikström toi terveisiä NMR:n kokouksesta Norjasta. Kokouksen suomennos luettavissa Motoristissa.
- MP 88 näyttely Messukeskuksessa Helsingissä.
 - Pekka Kuoppala ilmoittanut MP 69:n osallistumisesta. Hän hoitaa myös näyttelyryhmän vetämisen.
 - Hanna Kinnunen selvittää onko mahdollista saada joltain tukijaryhmästä taloudellista tukea osallistumismaksuun.
- Keijo Lumme kertoi terveisiä Kontiorallin edistymisestä. Homma on järjestäjillä hyvin hanskassa. Ohjelmaakin on luvassa moneen makuun.
- Muut esille tulevat asiat.
 - Tutustuimme MP-lehdessä olleeseen SML:n artikkeliin EAK-kouluttajien lisensseistä ja EAK-koulutuksesta. Hallitus valtuutti Urpo Vaahteran ja Timo Ylä-Monosen laatimaan vastaavan tekstin MP 69:n EAK-koulutuksesta. Artikkelin julkaistaan MP-lehdessä ja Motoristissa kevään aikana.
 - On ilmennyt halukkuutta toisen talvirallin järjestämiseen Pohjois-Suomeen. Hallitus kannattaa asiaa kunhan siitä ei koidu tappioita kerhon taloudelle.
- Matkakuluja korvattiin seuraavasti:

Guy Wikström	120,00 mk
Keijo Lumme	120,00 mk
Veli-Matti Kaipainen	100,00 mk
Timo Ylä-Mononen	50,00 mk
- Puheenjohtaja päätti kokouksen.

Urpo Vaahtera
Puheenjohtaja

Timo Ylä-Mononen
Sihteer

TAVARAMARKKINAT

HULLUN HALPOJA

VYÖLAUKKUJA 29 mk

mantsahenkilöille
hiihtäjille

kyykkykuskeille
eväslaukuksi

KERHOREPUT

80 mk

(kerhologo)

KETJUÖLJY

500 ml 45 mk

T-PAIDAT 45 mk

S, M, L, XL, XXL

valk., pun.,

t-sin., musta

(pieni kerhologo)

COLLEGET 95 mk

S, M, L, XL, XXL

musta

(iso kerhologo)

”ei vilu yllätä”

KERHOTARRAT

ISOT 10 mk

PIENET 2 mk

KANGASMERKIT

15 mk

TILAUKSET TILPEHÖRSKÄLTÄ:

☛ kortilla,

☛ puhelimella:

**NIMI, OSOITE, PUH.,
TUOTE, VÄRI, KOKO**

Hannu Impola

Vanhan Sepän tie 11 as 5

03100 Nummela

k. 913-24357

t. 567 2182

– lähetä toivomuksiasi tavaravalikoimasta